

и като се държах за опашките на конете, се спуснаха в светлите вълни. Царят се качи на ладия, издълбана ^в дънера на дъб. С него бяха болярите Сеслав, Саца и княз Белота. Ладията бавно заплува по широката спокойна река. Върху другия бряг куманите почнаха да скачат, да удрят с лъкове върху колчаните си и да пеят диви бранни песни. С уплашени писъци речните птици отлитнаха нагоре към висините.

Когато стъпиха на отвъдния по-нисък бряг, вождът Зелгу падна на колене пред българския цар, допря длани до главата и гърдите си, след това сведе чело чак до земята.

Бавно се проточи дългата, шумна върволица край огромните блата, заобиколени от гъсти тръстикови лесове. Конете тъпчеха високите люлеещи се тревы и оставяха равни поляни зад себе си. Посрещачите се присъединиха към гостите и част от тях отлетя напред да извести за пристигането на царската дружина. След ката изминаха блатистите местности, пред взора на българите се изтегнаха необятни равнини, обрасли с буйна трева. Тук там се тъмнееха кумански селища, разперили големите си кожени чадъри като огромни златистокафяви гъби. От време на време, в далечината, пробягваха безбройни стада коне като широки буйни вълни.

Вождът Цигат яздеше почтително от ляво на царя и му разправяше за внезапната смърт на стария велик хан. Само две деца оставил бившият им главатар: княз Иона и младата хубава Целгуба. Надвечер, в далечината, бяснаха борини. Наближаваха най-голямото куманско селище. На три поприща във от селото ги чакаше княз Иона, заобиколен от всичките си войводи и безчислени войски, овчите кожи на които се сливаха в един огромен бял облак, пронизан само от черните точки на лъковете и колчаните.